'भूरसि' नित्यं सत्तायुक्तोसि, अतो 'भुवे' भूताय, पूर्व्वं निष्पन्नाय वस्तुने, त्वामुत्सृजामि। 'भव्याय' भवते वर्त्तमानाय, त्वामुत्सृजामि, तथा 'भविष्यते', वस्तुने त्वामुत्सृजामि। कालत्रयवर्त्तिवस्तुरक्षार्थमित्यर्थः। अस्य मन्त्रस्य शेषो विश्वेभ्यस्त्वा भूतेभ्य इत्ययमंशः संहितायामाम्नातः। अतोऽनेन मन्त्रेणोत्सर्गः 'सर्व्वत्वाय' सर्व्ववस्तुरक्षार्थं, सम्पद्यते॥

(१०) यदुक्तं सूत्रकारेण। 'अश्वमुत्सृज्य देवा आशापाला इति त्रिभ्यः परिददाति। शतं कवचिनो रक्षन्त्यपर्य्यावर्त्तयन्तो अश्वमनुचरन्ति चतुःशता इत्येकेषामिति'। तन्मन्त्रमनूद्य तात्पर्य्यं दर्शयति। "देवा आशापाला एतं देवेभ्योऽश्वं मेधाय प्रोक्षितं गोपायतेत्याह। शतं वै तल्प्या राजपुत्रा देवा आशापालाः। तेभ्य एवैनं परिददाति" इति। हे 'आशापालाः' दिक्पालकाः, 'देवाः', 'देवेभ्योऽश्वं', 'मेधाय' देवसम्बन्धियागार्थं, 'प्रोक्षितं', 'एतं' अश्वं, 'गोपायत'। अस्मिन्मन्त्रे आशापालदेवशब्देन अभिषिक्तस्य राज्ञः पुत्राः। 'तल्प्याः' राज्ञा सहैकस्मिंस्तल्पे शयनार्हाः। शतसङ्ख्याका विवक्षिताः, अतोऽनेन मन्त्रेण 'तेभ्यः' 'एव', राजपुत्रेभ्यः रक्षार्थं 'एनं' अश्वं, 'परिददाति'॥

(११) यदुक्तं सूत्रकारेण। रथकारकुले वसतिर्भवतीह धृतिः स्वाहेति सायमश्वस्य चतुर्षु पत्सु चतस्रो धृतीर्जुहोतीति। तदिदं विधत्ते। "ईश्वरो वा अश्वः प्रमुक्तः परां परावतं गन्तोः। इह धृतिः स्वाहेह विधृतिः स्वाहेह रन्तिः स्वाहेह रमतिः स्वाहेति चतुर्षु पत्सु जुहोति॥ २॥ एता वा अश्वस्य